

ГЛАВА ДВАДЕСЯТЬ И ОСМА.

За сипстливостъ-шж и сребролюбіе-шо.

1. Само задоволенный е истинно богатъ. А сребролюбець-тъ е злочестень, зачто-то той не може никога да бжде задоволень.

2. Само оня имотень заслужва почетъ и любовь, кой-то знае мѣдро да умножава околны-ты си радости.

3. За това сребролюбець-тъ ся прѣзира, понеже е ненаситень въ жяждѣ-тѣ на богатство-то, не може да научи искусство-то да става благополучень.

4. Лихоимецъ-тъ, като не е задоволень никога, става къмъ другы-ты несвободень съ имотство-то си; и като не може да добыва туне пріятности-ты на живота, много пѣти ся тупи и отъ самыя гладъ.

5. Такъвый го гледашъ всякога да ся занимава въ придобыточни дѣла, желатель въ дарове-ты, съ цѣль усерень къмъ богаты-ты, а къмъ сиромасы-ты тѣжентъ и онуждентъ; съ умыслентъ и промышлителентъ лихвлизателентъ духъ въ заемы-ты, оплаква ся за злы-тъ обстоятелства на врѣмя-то, равнодушентъ и многопѣти жестокъ къмъ най ближны-ты си сродницы, кои-то непрестанно отвръща отъ роскошество-то, благоговѣентъ въ църквѣ-тѣ за добываніе на небесно благословеніе, дѣтинскы ся страхува отъ смърть-тѣ — умира за всичко, или че живѣе още само въ своелюбіе-то си за пары и стѣжянія.

6. Той съ благодареніе отбѣгва всичко, что не е необходимо, като изисква даже ещщо-то и отъ